

ÉS A KÓSZÁK MENTEK, AMÍG MEHETTEK

Írta: Kaszab Zsuzsanna (Melian)

A telet még 2019 decemberének elején a már hagyománnyá vált kőhegyi hétvégével kezdtük. Mesés tél eleji időnk volt, a Szentendre mellett, a Kőhegy oldalában található menedékházban pedig szeretettel és finom falatokkal vártak bennünket. A kőhegyi ház üzemeltetőivel jó a kapcsolatunk, évek óta náluk kezdjük a téli szezont egy kétnapos túrával, amihez ők a szállást, a vacsorát (az elmaradhatatlan sütőtöklevessel!) és a reggelit (az elmaradhatatlan frissen sült zablepényekkel!) biztosítják. Mi, Kószák pedig ilyenkor hagyományosan körbejárjuk a Kőhegy és Szentendre környékét, így köszöntve a telet.

Decemberben még egy hivatalos programunk volt, a szintén téli hagyománnyá vált, karácsony és szilveszter közötti, Nagykovácsból induló és a Nagy-Kopaszon át a

Hideg-völgybe tartó túra. Nagykovácsban léleklelítő reggelivel kezdtünk a Tandem könyves kávézóban, majd felgya-

Fotó: Kálmán Dániel (Ben) logoltunk a

Nagy-Kopaszra a Csergezán kilátóhoz, és a szintén gyönyörű panorámát nyújtó, bár december végén kétségtelenül kissé szeles Tarnai-pihenőn át értünk le a Hideg-völgy irányába.

December utolsó két napján meg szoktunk hirdetni még két félhivatalos Kószatúrát is: mivel többen Dobogókőn töltjük a szilvesztert, 30-án és 31-én is volt egy-egy rövidebb erdei séta, és mivel nappal is nagyon hideg volt, boldogan törtük a jégtócsákat erdőgazdasági utak befagyott pocsolóiban. Ám a dobogókői napok legszebb emléke mindannyiunk számára a Rezső-kilátópont csuszkaiknak etetése volt: a madárkák bátran ették és gyűjtögették a kezünkől a napraforgómagokat és a kedvenc csemegéjüket, a dióbelet.

Január elején már folytattuk is a túrákat: a Budai-hegyekben jártunk, ki sem mentünk a városból: a Szépjuhásznénál kezdtünk, és a budaszentlőrinci pálos kolostorromtól indulva, a János-hegyen át Zugligetben fejeztük be. Az igazán elszántak még a Hunyad-omorra is felmáztak, nekik a hideg téli délutánon igazán jól esett az uzsonna a Lóvasút felújított végállomás-épületében lévő cukrászdában.

Január második felében volt még egy Kósza-program: egy látványos séta Pilisborosjenő mellett, a Kevélyek aljában lévő szépséges, zúzmarás téli erdőben.

Első februári túránk koratavaszi hangulatú volt: a napsütéses Pilis-tetőn, a Boldog Özséb kilátóban jártunk, egyik kedvenc útvonalunkon, amit általában tavasszal és nyáron látogatunk, így külön öröm volt téli csendességében látni a Pilis-tető fennsíkjának alvó erdejét. Utunk Pilisszántóra vezetett, ahol tiszteletünket tettük kedvenc cukrászbácsinknál a falu központjában, aki már évek óta eteti a Kószákat a Szántóról induló túrák elején és végén.

Február utolsó napján úgy gondoltuk, hogy itt az ideje eltemetni a telet: a Normafa-fennsíkon indultunk, és némi útvonal-módosítással Budakeszin kötöttünk ki, leereszkedve a Virág-völgyön át a János-hegy, majd a Meredek-csúcs oldalában.

A tavaszt egy családi kószálással kezdtük: gyerekekkel mentünk fel a Vörös-kővárra, a Jane Goodall-tanösvényre, élveztük az érezhetően közelgő tavaszt. A túra elvezetett a gercsei kápolnához, onnan pedig a gyerekek, szülők és nagyszülők hazaindultak, néhány kalandvágyóbb Kósza pedig továbbgyalogolt a Vadaskerti-hegy oldalának irányába.

Év elejétől már terveztük a KószaKommandó 17 éves történetének eddigi legnagyobb vállalkozását: az Országos Kéktúra bejárását, ami március közepén egy háromnapos, mesés túrával el is kezdődött Hollókő és Sátoraljaújhely között. A túráról Dóra Kószatársunk beszámolóját itt következőként olvashatjátok. Amikor március 15-én – vasárnap volt – Sátoraljaújhelyről hazafelé tartva ültünk a vonaton, már pontosan tudtuk, hogy megváltozott életre érünk vissza Budapestre. Március közepétől így majdnem két hónapig nem volt Kószatúra, az első engedélyezett, kiscsoportos (6 fős) programunkat május 9-én tarthattuk – de ez már egy következő történet...

Fotó: Kálmán Dániel (Ben)